LE BERGER D'ISRAEL

N° 8 — EDITION FRANÇAISE DU "SHEPHERD OF ISRAEL" — NOVEMBRE 1936

ES-TU CELUI QUI DOIS VENIR

« *Jean, ayant entendu parler dans sa prison des œuvres du Christ, lui fit dire par ses disciples : Es-tu celui qui doit venir, ou devons-nous en attendre un autre ? Jésus leur répondit : Allez rapporter à Jean ce que vous voyez : les aveugles voient, les boiteux marchent, les lépreux sont purifiés, les sourds entendent, les morts ressuscitent, et la bonne nouvelle est annoncée aux pauvres.* »

Nous voici devant une question qui, au travers des siècles, loin de perdre de son actualité, est devenue toujours plus pressante, parce qu'elle s'adresse toujours plus personnellement aux êtres humains, et principalement à nous, les juifs. Jésus est-il véritablement le Messie promis à nos pères ? Est-il le libérateur de l'esclavage du péché, le roi de la paix établi pour l'Eternité sur le trône de David ? Est-il le Fils du Dieu vivant et tout-puissant ?

Jean-Baptiste, son précurseur — venu par la vertu d'Elie — faisait poser cette question et Jésus répondit en offrant les preuves de sa messianité : « Allez rapporter à Jean ce que vous entendez, ce que vous voyez. Racontez-lui vos expériences. Mais ne croyez pas par ouï-dire. Ouvrez les yeux pour voir mes actions et soyez attentifs à mes paroles. Ne sont-elles pas l'accomplissement des promesses faites par Esaïe ? Allez, rapportez tout cela à Jean, vous qui êtes ses messagers ; vous deviendrez mes témoins auprès de lui, afin que lui aussi ait la certitude. »

Mais, à nous aussi, des preuves incontestables sont offertes. Et nous sommes même à cet égard mieux placés que les contemporains de Jésus, à cause des dix-neuf siècles qui se sont écoulés depuis. « *Le ciel et la terre passeront, mais mes paroles ne passeront pas* », disait-il une autre fois, toute proche de la Croix... Et l'Histoire lui a donné raison : sur toute la terre, ses paroles libératrices sont prêchées. Elles sont toujours capables de donner la vue aux aveugles, la santé aux malades, la liberté aux esclaves et la vie aux morts. Oui, elles peuvent encore donner le repos à nos âmes, la paix à notre conscience, et transformer notre nature pécheresse en sa nature sainte et divine. Nos prophètes ont indiqué souvent le chemin qui pourrait nous conduire vers Dieu ; mais Jésus *est* le chemin. L'histoire de l'humanité nous prouve que beaucoup de personnes ont vécu en communion intime avec Dieu, mais c'est uniquement par Christ qu'ils ont pu réaliser cette communion.

Comment se fait-il qu'environné d'une si grande nuée de témoins, notre peuple juif ne veuille pas reconnaître son Messie ? Est-ce la tradition, ou l'ignorance, ou peut-être l'endurcissement qui l'empêche de s'approcher de Lui ? Nous croyons que c'est tout cela à la fois.

⁂

La méconnaissance traditionnelle de la messianité de Jésus a son origine dans le Talmud. Les auteurs de cette immense collection de préceptes rabbiniques — surtout les contemporains de Jésus — ont attendu un Messie puissant et glorieux dans les luttes contre l'oppression romaine. Le combat spirituel de Jésus contre le mal n'était pas visible à leur vue purement humaine qui n'apercevait que les choses extérieures. Mais nous qui voyons les fruits de la victoire de Jésus dans la vie de tant de ses disciples, devrions-nous nous laisser guider par la tradition erronée ? Devrions-nous nous laisser guider par des aveugles, au lieu de chercher des expériences personnelles ? Non, chers frères, il faut abandonner la tradition comme Abraham a abandonné les traditions de ses ancêtres pour obéir à Dieu.

Nous entendons souvent l'opinion si courante parmi nos frères juifs que c'est la tradition qui nous a préservés pendant des siècles comme peuple. Nous ne le croyons pas. C'est plutôt la grâce divine, c'est la compassion de l'Eternel qui nous a permis de survivre, malgré les persécutions que nous avons subies ; c'est son Amour infini envers nous qui nous a aidés, qui nous a même multipliés. Mais Son amour est manifesté en Jésus. Alors, pourquoi ne pas venir à Lui, pour demander la guérison de notre aveuglement spirituel, causé peut-être par la tradition ?

⁂

« *Mon peuple est détruit parce qu'il lui manque la connaissance. Puisque tu as rejeté la connaissance, je te rejetterai et tu seras dépouillé de mon sacerdoce ; puisque tu as oublié la loi de ton Dieu, j'oublierai aussi tes enfants. Plus ils se sont multipliés, plus ils ont péché contre moi. Je changerai leur gloire en ignominie.* » (Osée 4: 6-7.)

Voici donc les conséquences de notre méconnaissance du Sauveur. Voici la cause de la situation si difficile où se trouve aujourd'hui notre peuple. C'est parce que nous avons rejeté la connaissance intime de l'Eternel, notre Dieu, qui était le partage de nos patriarches et de nos prophètes, parce que nous avons oublié la loi, parce que nos péchés se sont multipliés, c'est à cause de tout cela que notre gloire fut changée en ignominie. Certainement, beaucoup de nos frères connaissent le Dieu d'Abraham, d'Isaac et de Jacob, mais Il n'est pas vraiment leur Dieu personnel, car Il ne nous devient personnel qu'en Jésus.

Nombreux sont les enfants d'Israël qui connaissent la loi, surtout le plus grand commandement, qui est si souvent récité dans la Synagogue :

« *Tu aimeras l'Eternel ton Dieu, de tout ton cœur, de toute ton âme et de toute ta pensée... Et voici le second qui lui est semblable : tu aimeras ton prochain comme toi-même.* » (Matt. 22 : 37-40.)

Mais, dans la vie journalière, ils oublient de les pratiquer ou, poussés par une philanthropie d'ailleurs louable, ils s'efforcent d'aimer quelque prochain sympathique et de réaliser ainsi la deuxième partie du texte cité, tout en ignorant la première. Ils marchent comme des boiteux ! Mais le Seigneur Jésus guérit les boiteux. Il nous transforme en véritables enfants du Dieu d'amour. Il met son propre amour dans nos cœurs. Alors, nous pouvons l'aimer de tout notre cœur, de toute notre âme, de toute notre pensée. Et, aimant Dieu ainsi, nous pourrons aimer aussi notre prochain. Chers frères, laissez-vous instruire par Jésus.

⁂

L'endurcissement, c'est la conséquence de péchés innombrables. De même que l'impureté corporelle, obstruant les pores de notre peau, empêche la respiration cutanée et conduit notre organisme à l'asphyxie, de même les péchés consécutifs privent notre âme de l'air pur de la Sainteté. Or, l'âme qui pèche mourra. Pour enlever la croûte toujours plus épaisse de notre péché, de notre impureté spirituelle, il faut l'action divine de Jésus.

« *Si nos péchés sont comme le cramoisi, ils deviendront comme la neige. S'ils sont rouges comme la pourpre, ils deviendront comme la laine.* » (Esaïe 1: 18.)

C'est Jésus qui nous lave, qui nous purifie et notre âme délivrée de son fardeau chantera un nouveau cantique à la gloire de l'Eternel en son Fils.

Chers frères, laissez-vous vivifier par Jésus ! C'est Lui qui devait venir et c'est Lui qui est venu !

A. F.

Imprimerie E. Millet, 7, rue Liancourt - 14ᵉ — Le Gérant : H. VINCENT, 123, Avenue du Maine.

J'AVAIS DES PRÉJUGÉS

....

Comment le célèbre Jacob Jacobson perdit ses préjugés contre le Seigneur Jésus-Christ

Jacob Jacobson est né à Goldingen, en Courlande (Russie). Voici comment il raconte son histoire :

« Mes parents m'avaient appris de bonne heure à observer les préceptes, rites et ordonnances du Judaïsme comme ils le faisaient eux-mêmes, strictement.

« Ils me firent instruire dans la religion juive par un professeur de Talmud. Cette religion consistait principalement en pratiques religieuses, dont les croyants attendaient leur salut éternel.

« En grandissant, je commençai à réfléchir sur la nature et les principes du Judaïsme, tel qu'il est pratiqué dans les Synagogues, et je compris que ce culte artificiel ne pouvait être conforme à la volonté de Dieu, qu'il y avait quelque chose d'erroné dans le système. On n'y trouvait rien de solide pouvant agir profondément sur le cœur et sur la vie de l'adorateur.

« Par la providence de Dieu, je fus amené à quitter mon pays et, bien que ce fût contraire au désir de mes parents, je partis pour l'Angleterre et arrivai à Londres. Au bout de quelque temps, je fus mis en contact, pour la première fois de ma vie, avec un des missionnaires de la Société britannique pour la propagation de l'Evangile parmi les Juifs et, par lui, j'entendis le message de l'Evangile. Il fit une certaine impression sur mon esprit, mais je résistai à cette impression, à cause du préjugé profondément enraciné en moi contre la religion chrétienne.

« Je refusai son invitation aimable à lui rendre visite chez lui.

« Dieu, qui dirige merveilleusement la destinée des hommes, m'amena à rencontrer de nouveau ce missionnaire qui me pressa, une fois de plus, d'accepter Jésus comme le Messie et de chercher la vérité dans la religion chrétienne. Comme la première fois, je résistai, avec une force accrue, et je refusai de nouveau son invitation. Cependant, l'impression qu'il fit sur mon esprit, en cette seconde occasion, m'amena à réfléchir sur la question qui divise les Juifs et les Chrétiens et à me demander si ce Jésus, que nos pères avaient rejeté, était le même qui devait sauver Israël. Pour la première fois, je me sentais perplexe et, dans mon indécision, je me résolus enfin à aller trouver le missionnaire chez lui, non pour me convertir, mais pour me renseigner.

« Je fus ainsi amené à lire la parole de Dieu, pour vérifier les prédictions relatives au Messie, et leur accomplissement en la personne de Jésus. Je lus le Nouveau Testament et je le comparai avec l'Ancien Testament et, peu à peu, j'arrivai à la conviction que Jésus est véritablement le Messie, qui s'est offert en sacrifice pour le péché des hommes.

« Après des combats intérieurs qu'il est plus facile de concevoir que de décrire et malgré tous les obstacles, il me fut possible, par la grâce de Dieu et par l'influence illuminante du Saint-Esprit, de me décider en faveur de Christ. Il devint mon Maître et mon Sauveur et je proclamai publiquement ma foi par le baptême.

« Au bout de quelques années de vie chrétienne, je fus appelé au service de Dieu, en faisant connaître le Sauveur et l'Evangile que j'avais acceptés pour moi-même, à nos frères juifs ; et, par la grâce de Dieu, voici quinze ans que j'ai continué à le faire. Le Seigneur a béni mes humbles efforts. A Lui toute la gloire. »

Venez boire à la source d'eau vive

Jésus, étant arrivé dans le territoire de Césarée de Philippe, demanda à ses disciples : *Qui dit-on que je suis, moi, le Fils de l'homme ?* Ils répondirent : Les uns disent que tu es Jean-Baptiste ; les autres, Elie ; les autres, Jérémie, ou l'un des prophètes. Et vous, leur dit-il, qui dites-vous que je suis ? Simon Pierre répondit : *Tu es le Christ, le Fils du Dieu vivant.* Jésus, reprenant la parole, lui dit : Tu es heureux, Simon, fils de Jonas ; car ce ne sont pas la chair et le sang qui t'ont révélé cela, mais c'est mon Père qui est dans les cieux.

. . . .

Dès lors, Jésus commença à faire connaître à ses disciples qu'il fallait qu'il allât à Jérusalem, qu'il souffrît beaucoup de la part des anciens, des principaux sacrificateurs et des scribes, qu'il fût mis à mort, et qu'il ressuscitât le troisième jour. Pierre, l'ayant pris à part, se mit à le reprendre, et dit : A Dieu ne plaise, Seigneur ! Cela ne t'arrivera pas. Mais Jésus, se retournant, dit à Pierre : Arrière de moi, Satan ! tu m'es en scandale ; car tes pensées ne sont pas les pensées de Dieu, mais celles des hommes.

Alors Jésus dit à ses disciples : Si quelqu'un veut venir après moi, qu'il renonce à lui-même, qu'il se charge de sa croix, et qu'il me suive. Car celui qui voudra sauver sa vie la perdra, mais celui qui la perdra à cause de moi la trouvera. Et que servirait-il à un homme de gagner tout le monde, s'il perdait son âme ? ou que donnerait un homme, en échange de son âme ?

(Matthieu 16 : 13-18; 21-26.)

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

....

Société Américaine de missions parmi les Israélites

27, Throop Avenue Brooklyn, N. Y.

....

Stations Missionnaires

Brooklyn, N. Y.
Philadelphie, Pa.
Pittsburgh, Pa.
Chicago, Ill.
Colombus, Ohio.
Los Angeles, Calif.
Sidney, Australie.
Varsovie, Pologne.
Jérusalem, Palestine.
Paris, France. *123 avenue du Maine - 14.*

....

Notre Missionnaire à Paris, M. André Frankel, se tient à la disposition de tous les Israélites qui recherchent la vérité en Jésus Christ.

Il sera heureux de vous recevoir.

123, Avenue du Maine - 14

Le mardi de 17 à 19 heures.

Le vendredi de 20 h. 30 à 22 heures.

Le vendredi à 20 h. 30 aura lieu à la même adresse une

Réunion d'études bibliques

....

Les dons pour le journal seront reçus avec reconnaissance

אויף אן אנדערע שטעלע געפינען מיר, אז די רבנים און מנהיגים פון ירושלים האבען געשיקט זייערע דיענער צו ארעטירען דעם הייליגען משיח און ווען זיי זענען צוריק געקומען און איהם נישט ארעטירט האבען זיי געזאגט אז זיי האבען איהם געהערט רעדען אזאלכע ווערטער וואס קיינמאל האט א מענש אזוי גערעדט. האבען די פיהרערס זיי אנגעשריגען און זיי געזאגט, זענט איהר שוין אזוי ווייט פארפיהרט ? זעהט איהר דען נישט אז נור די גראבע יונגען, אז נור זיי גלויבען אין איהם, אבער קיין איינציגער פון די ווארט־פיהרער גלויבען נישט אין איהם. איז אבער דארט דאמאלס געוועזען נקדימון איינער פון די סנהדרין, וועלכער האט זיך אנגענומען פאר'ן אמת און האט צו זיי געזאגט: מיינע חברים, ווי אזוי קאנט איהר פארורטיילען איינעם איידער איהר האט אויסגעהערט זיינע טענות! האבען יענע פינסטערלינגע אויך איהם מבזה געווען. (יוחנן 7).

און אזוי איז עס אויך עד היום. מעג דער בעטרעפענדער וואס גלויבט אין ישוע המשיח זיין א בן תורה, אן עדעלער בכבוד'ער איד, א בעל צדקה, א בעל מדות טובות, טאמער וואגט ער האבען אפענע אויגען און זעהן דעם אמת אין הייליגען משיח מאכט מען איהם צו איש און בלאטע. וואלט ער אבער געשווימען מיט'ן שטראם און מיט די רבנים געטאנצט א קאראהאד אויף זייערע קאנווענשאנס דאן וואלט מען איהם געגעבן א שישי אין שוהל און אפילו א „מזרח" שטאדט אין דער שוהל.

זאל איינער פון די ווערטהע לעזער אמאל אריין געהן צו א רב און איהם א פרעג געבען, רבי, איך האב געלעזען אין ישעיה נ"ג א ריינע בעשרייבונג פון ישוע המשיח. ישעיה הנביא האט דאס געזאגט 700 יאהר צוריק איידער דער משיח איז געקומען קיין ירושלים. יעדעס ווארט פון יענעם קאפיטעל פאסט זיך פינקטליך צו צו דעם לעבען, צום טויט און צו דער אויפערשטעהונג פון ישוע המשיח, וואס זאגט איהר רבי דערצו ? זאלען מיר אוועקווארפען אונזער נביא ישעיה און דאס נישט גלויבען ? יא ווערטהע לעזער, איהר וועט באלד זעהן אויב דער רב איז נישט דערזעלבער ווי יענע אין ירושלים פון 2.000 יאהר צוריק, און אז דערמיט צייגט זיך אויך אייער רב אלט צו זיין 2.000 יאהר און קיין איין שריט פארווערטס געגאנגען, נייערט איז צוריק געבליבען אין דער אלטער דור הפלגה פאזיציע.

עס איז — ווי מיר האבען צופאר געזאגט — „בעם ככהן", די פיהרער האבען דאס פאלק בעקאמען אויף זייער זייט און זענען ביידע „על ד' ועל משיחו". פארפיהרט און פארקראכען אז נור גאט זאל זיך אויף זיי מרחם זיין.

דאנעגען אבער איז פאראן איבעראל, אין דער וועלט דענקער, מחקרים, וויסענשאפטסלייט, פרינצען און קעניגע וועלכע בייגען זייערע קעפ פיר ישוע המשיח, און גיבען איהם דעם כבוד, זאגען אבער אידען אז יענע זענען אן עם הדומה לחמור, אז אידען זענען קליגער פון זיי אלע און דערפאר ווילען זיי אויך דעם כבוד פון אלע אזוי ווי זיי בעטען אויך אין די תפלות פון ראש השנה און יום כפור :

„ובכן תן כבוד ד' לעמך". אנשטאט געבען גאט דעם כבוד ווילען זיי גאר אז גאט זאל זיי געבען כבוד.

יא ליעבער לעזער, גאט האט עס אויך אזוי געטהון, ער האט אונז אידען געגעבען דעם כבוד, אין ישוע המשיח, ווייל ער איז אונזער כבוד אזוי ווי מיר לעזען אין לוקס ב' אז ישוע המשיח איז : „אור להאיר לגוים וכבוד ישראל עמך".

דער פעדלער איז געהאלפען געווא־ען

א געוויסער פעדלער מר' מ. איז אריינגעקומען אין א פעדלער סופליי סטאר איינצוקויפען סחורה. דער פעדלער האט אבער נישט גענוג געלד געהאט צו באצאהלען פאר דער גאנצער סחורה, האט ער דעם סטאר־קיפער געבעטען אז ער זאל איהם דאס איבריגע צובארגען, ביז ער וועט די סחורה פארקויפען און צוריק קומען נאך נייע סחורה און דאמאלס דעם חוב באצאהלען.

ויהי היום, דער פעדלער איז דא. ער האט טאקע פערקויפט די געבארגטע סחורה, און ברויכט טאקע נייע סחורה. ס'האט איהם אבער א געוויסע סיבה געטראפען און קען ניט באצאהלען דעם אלטען חוב, דערפאר בעט ער דעם סטאר־קיפער אז ער זאל איהם ווארטען מיט'ן חוב און איהם נאך צו־בארגען נייע סחורה.

דער סטאר־קיפער האט אבער דערפון ניט געוואלט וויסען און האט איהם קיין נייע סחורה ניט געוואלט געבען ביז ער באצאהלט ניט דעם אלטען חוב. דער פעדלער איז במילא אומעטיג ארויס פון'ם סטאר. וואס טהוט מען? קיין סחורה און קיין געלד!

אזוי שטעהענדיג פאר'צרה'ט פארטראכט, געהט דורך א גוטער פריינד און פרעגט איהם „מדוע פניך רעים היום?". און דער פעדלער האט איהם זיין גאנץ פעקעל צרות דערצעהלט וועלכעס האט דעם „פריינד" שטארק בעריהרט און איז מיט'ן פעדלער אריין צוריק אין סטאר, ער האט פאר איהם באצאלט דעם אלטען חוב און איהם געשאפט א גוטען קרעדיט אויך פאר דער צוקונפט, וועלכעס דער פעדלער האט קיינמאל ניט געקענט פארגעסען, תמיד לויבענדיג יענעם גוטען מאן, פאר זיין גרויסער טובה וואס ער האט איהם געשטעלט אויף די פיס.

אט־א־דאס האט ישוע המשיח געטהון פאר אונז אידען, נור אין א גרעסערען מאסשטאב.

מיר אידען וואס זענען אין דער בהינה פון יענעם פעדלער, האבען אמאל געזאגט „נעשה ונשמע" און גאט ב"ה האט געזאגט צו אונז אידען : גוט, איך וועל אייך גלויבען און פערטרויען, אבער געדענקט, „ונפש החטאת תמות". איהר וועט מוזען באצאהלען אייער חוב.

מיר קומען אבער יעדען ר"ה ויו"כ בעטען נייען קרעדיט, און באצאלען דעם אלטען חוב קענען מיר ניט. דאס פאסטען טויג ניט. די כפרות טויגען אויף א גוטע כפרה. די תפלות העלפען אויך ניט. (ישעיה א. 11-16) יא, אלע אונזערע מעשים טובים זיינען אזויפיעל ווערט וויפיעל א שמוציגעם בגד. (ישעיה ס"ד, ה) גאט זאגט: כי הדם הוא בנפש יכפר" (ויקרא י"ז) ד"ה, נור דאס בלוט קען באצאלען דעם חוב! געוואלד, וואס איז דא צו טהון !

אט־א־דא איז ישוע המשיח אויף דער סצענע געקומען און האט פאר אונז באצאלט דעם אלטען חוב מיט זיין אייגענעם בלוט און מיט זיינע לייהען. (ישעיה נ"ג) און אזוי־נאך פאר אונז אויך געשאפען א גוטען קרעדיט ביי גאט ב"ה. אזוי ווי עס הייסט אין ישעיה נ"ג: „אם תשים אשם נפשו יראה זרע יאריך ימים וחפץ ד' בידו יצלח".

א טרינק פון דער קוואלענדער ברון

„ווער עס וועט טרינקען פון דעם וואסער וואס איך וועל איהם געבען דער וועט קיינמאל נישט דורשטיג זיין, נייערט דאס וואסער וואס איך וועל איהם געבען וועט אין איהם זיין א קוואל פון וואסער וואס קוועלט צום עוויגעם לעבען." — יוחנן ד'.

„ווער גלויבט דאס וואס מיר האבען געהערט, און אויף וועמען האט זיך דער ארעם פון גאט ענטפלעקט, (ב) און ער איז אויפגעגאנגען ווי א יונגער צווייג פאר איהם און ווי א ווארצל פון א טרוקענעם לאנד, ער האט קיין געשטאלט און קיין שעהנהייט, ווען מיר זעהען איהם אן האט ער קיין געשטאלט מיר זאלען איהם גליסטען, (ג) ער אזי געוועזען פעראכט און אויסגעמיטען פון מענשען, א מאן מיט שמערץ און בעקאנט מיט קראנקהייט, און אזוי ווי מען פערבארגט דאס פנים פון איהם איז ער געוועזען פעראכטעט און מיר האבען איהם נישט געאכטעט.

(ד) אבער ער האט געטראגען אונזער קראנקהייט און אונזערע שמערצען האט ער געליטען און מיר האבען איהם גערעכענט פיר געפלאגט געשלאגען פון גאט און געפייניגט, (ה) ער איז אבער צושטאכען געווארען פאר אונזער מיסעטהאט, ער איז צושטויסען געווארען פאר אונזערע זינד די שטראף כדי מיר זאלען שלום האבען איז אויף איהם געווען און דורך זיינע בײלען זענען מיר געהיילט געווארען.

(ו) מיר האבען אלע געבלאנזעט ווי שאף, מיר האבען זיך אלע געקעהרט צו אונזער אייגענעם וועג און גאט האט אין איהם בעגעגנט אלע אונזערע זינד, (ז) ער איז געפלאגט געווארען און ער איז געפייניגט געווארען, און האט נישט זיין מויל געעפענט אזוי ווי א לעמעלע וואס ווערט געפיהרט צו דער שחיטה און ווי א שאף וואס איז פערשטומט פאר זיינע שעהרערס אזוי האט ער נישט געעפענט זיין מויל. (ח) פון געפענגנים און פון געריכט איז ער גענומען געווארען, אבער ווער האט געקענט זיין דור איבעררעדען דען ער איז פערשניטען געווארען פון לאנד פון די לעבעדיגע וועגען די פשעים פון מיין פאלק איז געוועזען א פלאג צו איהם. (ט) מען האט זיין קבר געוואלט געבען מיט רשעים, אבער ביים טויט האט מען איהם מקבר געוועזען מיט רייכע, ווייל ער האט קיין אונרעכט געטהון און קיין פאלשקייט אין זיין מויל. (י) אבער גאט האט בעוויליגט איהם צו צושטויסען און צו ליידען שמערצען, ווען דו וועסט מאכען זיין נפש פיר א קרבן אשם וועט ער זעהן זאמען וועט לאנג לעבען און גאט'ס זאך וועט אין זיין האנד בעגליקען (יא) וועגען די בעמיהונג פון זיין נפש וועט ער זעהן נוטצען, און צופרידען זיין, מיט זיין וויסענשאפט, וועט מיין גערעכטער קנעכט פיעלע גערעכט מאכען ווייל ער וועט טראגען זייערע זינד, (יב) דערפאר וועל איך איהם געבען א חלק צווישען פילע, און צו די שטארקע (אין גלויבען) וועט ער אויסטיילען זיין געווינס, ווייל ער האט אויסגעגאסען זיין נפש צום טויט, ער איז געצעהלט געווארען צווישען פושעים. און ער האט געטראגען די זינד פון פיעלע, און האט פאר די זינדער געבעטען". (ישעיה נ"ג).

LE BERGER D'ISRAEL

PUBLICATION MENSUELLE POUR FAIRE CONNAITRE A ISRAEL LE MESSIE VÉRITABLE

אני הוא הרועה הטוב יוחנן י־יא

רועה ישראל

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל לד כג

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח.

NOVEMBRE 1936 A. FRANKEL, RÉDACTEUR DE L'EDITION FRANÇAISE N° 8

אָרטאָדאָקסישע רבנים היינט און אַמאָל

עס זענען שוין קארגע 3000 יאָהר פּאָראיבער זייט גאָט ב"ה האָט געשיקט די נביאים ישעיה און ירמיה צום אידישען פּאָלק אין זייער הויפּט־שטאָדט ירושלים. דער אויפטראג פון גאָט ב"ה צו יענע נביאים איז געווען אַז זיי זאָלען אויפוועקען די אידישע מנהיגים און רבנים פון זייער טיעפען גייסטיגען שלאָף. מ'דארף נור לייענען די געטליכע ווערטער וואָס יענע נביאים האָבען גערעדט כדי זיך איבערצוציינגען אין וואָסארא זינדיגען און פארדאָרבענעם מעמד יענע רבנים צוזאם מיט'ן פּאָלק האָבען זיך געפינען. מיר זאָגען דאָ, „דאָס פּאָלק צוזאַמען מיט די רבנים", ווייל עס הייסט אַזוי אין ישעיה כ"ד: „כעם ככהן", אזוי ווי דאָס פּאָלק איז געווען אזוי אויך דער כהן.

ווען מ'זאָל נעמען אן איינפאכען מאראן, א פּשוט'ן חרש שוטה וקטן און איהם געבען לעסאָנס, צו איהם רעדען מיט גוטען און מיט בעזען, ווידער און היינט פאר 30 אָדער 50 יאָהר וואָלט מען זיכער אויסגעפינען און געזעהן אַ פארבעסערונג אויך אין יענעם געוועזענעם אידיאָט. די ווערטער וואָלטען אין איהם אַ רושם געמאַכט צו דער בעסערונג.

עס איז אָבער נישט אַזוי מיט די אידישע רבנים לײדער, זיי האָבען נישט געמאַכט איין איינציגען שריט פּאָרווערטס צום בעסערונג, דורך די אַלע 3.000 יאָהר זייט דער צייט פון ישעיה און ירמיה הנביא.

אזוי ווי אַ מאַמע וואָס ליעבט איהר קינד, ווען דאָס קינד באַגעהט אַ פעהלער באשטראָפט זי עס, אָבער באלד נעמט זי דאָס קינד ארום מיט גרויס צערטליכקייט און האלזט עס און קושט עס, אזוי האָט גאָט ב"ה געהאנדעלט מיט'ן אידישען פּאָלק. באשטראָפט און געקושט. ווידער באשטראָפט און ווידער געקושט, געהאָפט און געוואַרט מיט זיין גרויסען געדולד אלס איין „ארך אפים", אז זיי זאָלען תשובה טהון, זיך צוריק קעהרען צו גאָט ב"ה אזוי ווי ער אַליין האָט געזאָגט, „שיבו אלי ואשיבה אליכם".

אנטקעגען וואָס זאָגען מיר דאָס :

מיר האָבען פאר זיך רעפּאָרטען וועגען די לעצטע קאָנפערענצען פון די אָרטאָדאָקסישע רבנים פון ניו יאָרק און דער גאַנצער סביבה. עס זענען געהאַלטען געוואָרען צוויי רבנים קאָנוועגשאָנס, נעמליך, די אגודת הרבנים און די כנסת הרבנים. דיעזע צוויי כנופיות באַשטעהען פון הונדערטע רבנים וועלכע פיהרען דאָס פאָלק כלומרשט בדרך הישר. איז דאָרט אויף יענער קאָנווענשאָן פאָרגעקומען אַ פונקט אויף וועלכען די כנסת הרבנים האָבען זיך אָבגעשטעלט און נישט געוואָלט ווייטער געהן.

בכן, די אגודת הרבנים האָבען געמאַכט סיגים געגען אַ פעקטאָרי (פאבריק) וואָס פאבריצירט טריפה פלייש אז מ'זאָל דאָרט נישט טאָרען פאבריצירען קיין כשר פלייש. דאָס האָט באוואויגען די כנסת הרבנים ארויסצוקומען נישט נור מיט אַ שארפען קריטיק געגען די „אגודת הרבנים" נייערט אויך זיי שארף צו פערדאַמען דערפאַר.

יעדער בן תורה און יעדער וואָס האָט נור אביסעל שכל הישר קאָן דאָך איינזעהן אז די אגודת הרבנים האָבען דאָ געהאַנדעלט לויט דעם דין פון שלחן ערוך, דאָך וויל דער צד שכנגדו דאָס נישט איינזעהן נייערט זיין ידו על עליונה. אזוי דער דייטש פלעגט אַמאָל זאָגען — „דייטשלאַנד איבער אַלעס"!

אזאַ סימאַטאָכע וואָלט זיך אפשר געפּאסט ביי אַ קאָנווענשאָן פון פּשוט'ע באָלשעוויקעס, וואו מ'שרייט און מ'פערדאמט איינס ס'אנדערע אָהן אַ ברעקעל רעספּעקט און ישרנות! עס פרעגט זיך, ווי אזוי קאָנען אזאָלכע ערוואַרטען כבוד פון פּאָלק ווען זיי אַליין גיסען אזוי פיעל פּאַמיניצעס איינס אויפ'ס אנדערע :

די כנסת הרבנים האָבען פאָלגליך אויך געמאַכט צו אש און בלאָטע די אגודת הרבנים און געמאַכט אַ פאָרשלאַג צו געהן צום גוי'שען געריכט און ארויסקריגען אן איסור (אינדזשאָנקשאָן) פארביטענדיג די אגה"ר צו מאַכען אירגענד וועלכען דין ומשפּט אָהן די הסכמה פון די כנסת הרבנים.

יאָ, אזוי ווייט איז עס שוין געגאַנגען, אז רבנים האָבען שוין געוואָלט די מחלוקה פיהרען צום גוי'שען געריכט און דאָרט דעם חלול השם פארפאָלקאָמענען.

אזאַ מין פייער־מהלוקה איז אויך פאָרגעקומען צווישען די רבנים אין פּוילען און אַ וועלט מיט ציוויליזירטע מענשען קוקען אויף אזאַ בייזען להבעים־שפּיעל מיט פערוואונדערונג און ערשטיינונג. מ'קאָן דאָס לחלוטין גאָר נישט תופס זיין ווי אזוי רבנים, פיהרערס פון אידענטום זאָלען אזוי נידריג שטעהן און גיסען שוועבעל און פּעך איינס אויף ס'אנדערע און נור וועלען דעם צד שכנגדו עוקר מן השורש זיין. זאָל דאָס הייסען אידיש־קייט ? אוי להם לאזנים שכך שמעות —

מיר פארשטעהען אָבער גוט די שטעלונג פון יענע רבנים. ווען די געלעהרטע אידען וואָס האָבען געלעבט אין צייט פון ישוע המשיח, האָבען זיך מיט דעם הייליגען גואל מפלפל געווען אין בית המקדש, האָבען איהם אויך איינִיגע קריטיקירט און פאַרפאָלגט ווייל ער האָט אויסגעהיילט אַ קראנקען איד אום שבת. האָט ישוע המשיח צו זיי געזאָגט : איך טהו די מעשים וואָס מיין פאָטער אין הימעל האָט מיר געגעבען צו טהון. איך קום נישט צו אייך אין מיין אייגענעם נאָמען נייערט אין נאָמען פון מיין פאָטער, איהר ווילט אָבער נישט גלויבען און מיך נישט אָנערקענען. עס וועלען קומען צו אייך בעטריגער און שווינדלער אין זייער אייגענעם נאָמען, זיי וועט איהר יאָ גלויבען. ווי אזוי קאָנט איהר אָבער גלויבען, איהר וועלכע זוכען כבוד איינער פון צווייטען, אָבער דעם כבוד פון גאָט ב"ה זוכט איהר נישט". (יוחנן ה').

אָט דאָרט ליגט נעביך די גאַנצע צרה פון די רבנים פון אַמאָל און אויך פון היינט. זיי האָבען גאָר קיין פאָרטשריט געמאַכט. דיזעלבע קנאה, שנאה, און דיזעלבע מחלוקת, און שונאי ישראל נעמען דערוויל פון זיי אַ גוטען לעסאָן ווי אזוי צו האסען, צו פארפאָלגען און פארניכטען דעם איד.

אָט האָבען מיר איצט אין אונזער דור אַ גרויסען מאַן וועלכער האָט געוואונען דעם רעספּעקט פון דער גאַנצער וועלט. מיר מיינען דזשאָרדזש בערנאַרד שאו פון לאָנדאָן. ער האָט באזוכט רוסלאנד און וועהרענד ער איז געווען אין מאָסקווע זענען איהם צייטונגס מעננער בעפאלען מיט אלערהאנד פראגען. די פראגע וועגען אידען האָט ער אוועקגעמאַכט מיט די האנד — זאָגענדיג, די צרה מיט די אידען איז, וואָס זיי האַלטען זיך העכער און בעסער פון אלע אנדערע מענשען. אין דיעזע קורצע ווערטער האָט דער גרויסער דענקער ארייגעשטעלט אַ וועלט מיט היסטאָרישע פאקטען וועגען אידען וועלכע האַלטען אין איין זוכען כבוד פון אנדערע. און פארגעסט נישט ליעבער לעזער, אז דזשאָרדזש בערנארד שאָו איז קיין אנטיסעמיט, ער האָט נור געזאָגט ווייל עס איז דער ריינער אמת אַזוי.

וויפיעל מעהר האָט ישוע המשיח אין אידען געזעהן אָט דעם כאראקטעריסטיק ווען ער האָט צו זיי געזאָגט נאָך דאָרט אין ירושלים, „ווי אזוי קאָנט איהר גלויבען ווען איהר זוכט כבוד פאר זיך".